

בש"פ 7818/17 - שחר בגדדי נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 7818/17

לפני:

העוררים:

כבוד השופט נ' הנדל

1. שחר בגדדי

2. שלמה בגדדי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 5.9.2017 במ"ת 47065-07-17 שניתנה
על ידי כבוד השופט א' פורת

ד' בחשון התשע"ח (24.10.2017)

תאריך הישיבה:

עו"ד ד"ר ינון היימן; עו"ד רונן חליוה

בשם העוררים:

עו"ד אביעד חייט

עו"ד ד"ר ערן בר

בשם המשיבה:

החלטה

1. מונח בפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (מ"ת 46964-01-17, כבוד השופט א' פורת) בגדרה העוררים נעצרו עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדם. אומר כבר עתה כי תיק זה אינו

פשוט, אבל נדמה כי הפתרון לערר אליו הגעתי הינו מתבקש.

ברקע, כתבי אישום שהוגשו נגד ארבעה מעורבים בעבירות סמים. עבירות הסמים חמורות. הן קושרות רכישה וייבוא של סמים מסוכנים בכמות מרשימה, וכן החזקה והפצה של הסמים המסוכנים. כנגד המעורבים הוגשו שני כתבי אישום בנפרד. כתב אישום אחד הוגש נגד שני העוררים ואחר (להלן: האדם הנוסף), וכתב אישום שני הוגש נגד מעורב אחר, המכונה דוידסון. העבירות בהן מואשמים העוררים חמורות בהשוואה להיקף העבירות שבהן מואשם האדם הנוסף. נראה כי מוסכם כי אין מקום לערוך השוואה בין מצבו של האדם הנוסף לבין מצבם של העוררים. כובד הטיעון של הסניגור מופנה, אם כן, נגד המעורב הרביעי, דוידסון.

נגד דוידסון הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, רכישה וייבוא סמים, החזקת סם מסוכן, הפצת חומר מסוכן ונסיון לבצע עבירות אלה. דוידסון שוחרר ממעצר אחר סורג ובריח למעצר באיזוק אלקטרוני. הסניגור טוען כי דוידסון הוא הרוח החיה בפרשה וכי חלקו עולה אף על חלקם של העוררים כאן. באכוח המדינה טען מנגד כי אין לערוך השוואה בין העוררים לבין דוידסון שכן ברור כי חלקם של הראשונים חמור בצורה משמעותית מחלקו של דוידסון. בכך הוא מסתמך על קביעת בית המשפט המחוזי בעניינו של דוידסון ביחס למעשיו והיקף פעילותו.

2. הסניגור טען באופן זהיר. הוא העלה סימני שאלה לגבי המסקנה הראייתית אך נמנע מלטעון שאין ראיות לכאורה לביסוס האשמה. אם זהו המצב - דהיינו ישנן ראיות לכאורה, ואוסיף כי בית המשפט המחוזי נימק מסקנה זו בפירוט - ניתן לקבוע כי עוצמת המסוכנות מצדיקה את מעצרם של העוררים. אלא שהסניגור משליך את יהבו על הטענה שבית המשפט המחוזי לא שקל כל חלופה בעניינם של העוררים ואף לא הזמין תסקיר, בניגוד להתנהלות ההליכים בעניינו של דוידסון. לכך יש להוסיף כי בית משפט קמא, שדן בעניינם של העוררים, נתן החלטתו בטרם ניתנה החלטה בעניינו של דוידסון. יושם אל לב כי בקשת הסניגור אינה להורות על שחרורם של העוררים ממעצר, אלא הבקשה הינה כי התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת שיזמין תסקיר מעצר.

בנסיבות אלה סבורני, גם כדי לשמור על כללים דיוניים, כי אכן יש מקום להורות לבית משפט המחוזי לקיים דיון בעניינם של העוררים, אם כי במתווה שונה מזה שהוצע על ידם. בל נשכח כי בשל הסיבות שצוינו, למעשה לא הייתה אפשרות להתייחס בהחלטה בעניינם של העוררים לתוצאת השחרור באיזוק אלקטרוני של דוידסון. ודוקו, אינני קובע עמדה לגופו בעניין זה, דהיינו האם יש להזמין תסקיר או לשנות את התוצאה אליה הגיע בית המשפט המחוזי. אלא, הדגש הוא כי על השתלשלות ההליכים כאן ראוי לקיים דיון נוסף.

3. סוף דבר, הערר מתקבל באופן הבא:

א. בית המשפט המחוזי יקבע את העניין לדיון נוסף.

ב. הסניגור יהיה רשאי להציג חלופת מעצר, לבקש הזמנת תסקיר מעצר, וכן להתייחס לטענה כי אם דוידסון שוחרר למעצר באיזוק אלקטרוני, כך ראוי לעשות גם בעניינם של העוררים.

ג. כמובן טענות התביעה בעניין זה שמורות לה.

ניתנה היום, ה' בחשון התשע"ח (25.10.2017).

שׁוֹפֵט
